

2. Przed wydaniem zezwolenia na posiadanie i używanie radiotelefonów, o których mowa w ust. 1, PIR przeprowadza badania techniczne pod względem zgodności parametrów technicznych z przepisami obowiązującymi w kraju. Koszty przeprowadzania badań obciążają właściciela radiotelefonu.

§ 36. Zezwolenie na posiadanie i używanie amatorskich urządzeń radiowych małej mocy może być przez PIR w każdym czasie cofnięte lub zawieszona na czas określony, a urządzenie zabezpieczone, w razie naruszenia obowiązujących przepisów, tj. używania urządzenia niezgodnie z przeznaczeniem, wbrew warunkom określonym w zezwoleniu, dokonywania zmian w urządzeniu, albo ze względów na bezpieczeństwo Państwa lub porządek publiczny.

§ 37. 1. Użytkownik radiotelefonu małej mocy jest odpowiedzialny za treść prowadzonej korespondencji.

2. Korespondencja powinna:

- 1) być prowadzona w sposób jawny,
- 2) ograniczać się do informacji ściśle osobistych.

Dopuszcza się stosowanie skrótów przyjętych powszechnie w radiokomunikacji.

3. Podczas prowadzonej korespondencji należy w krótkich odstępach czasu nadawać przydzielony znak wywoławczy.

4. Nadawanie informacji stanowiących tajemnicę państwową lub służbową, w tym informacji o charakterze politycznym, wojskowym, gospodarczym, oraz wszelkich informacji o charakterze handlowym, propagandowym i reklamowym jest zakazane.

§ 38. 1. Praca amatorskich urządzeń radiowych małej mocy nie może powodować zakłóceń w pracy urządzeń telekomunikacyjnych.

2. Używanie amatorskich urządzeń radiowych małej mocy w zakładach pracy, urzędach, instytucjach, portach morskich i lotniczych oraz dworcach kolejowych jest zakazane.

Rozdział 6

Owołania.

§ 39. 1. Od decyzji okręgowego inspektoratu PIR w sprawie wydania zezwolenia lub uprawnienia operatorskiego, o których mowa w § 9 ust. 1, § 28 i 34, przysługuje odwołanie do Głównego Inspektora PIR za pośrednictwem właściwego okręgowego inspektoratu PIR w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji.

2. Decyzja Głównego Inspektora PIR jest ostateczna.

Rozdział 7

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 40. Zezwolenia i uprawnienia operatorskie, wydane przed dniem wejścia w życie rozporządzenia osobom spełniającym warunki określone w rozporządzeniu, zachowują swoją ważność.

§ 41. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Łączności: W. Majewski

100

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY I WYCHOWANIA

z dnia 29 marca 1986 r.

w sprawie odrębnych form działalności profilaktyczno-wychowawczej dla młodzieży zagrożonej uzależnieniem.

Na podstawie art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1985 r. o zapobieganiu narkomanii (Dz. U. Nr 4, poz. 15) oraz art. 36a ust. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1961 r. o rozwoju systemu oświaty i wychowania (Dz. U. Nr 32, poz. 160, z 1971 r. Nr 12, poz. 115, z 1972 r. Nr 16, poz. 114, z 1975 r. Nr 45, poz. 234 i z 1984 r. Nr 49, poz. 253) zarządza się, co następuje:

§ 1. Szkoły i placówki opiekuńczo-wychowawcze w celu zapobiegania zagrożeniu młodzieży uzależnieniem podejmują działania w zakresie:

- 1) uświadamiania skutków działania środków odurzających na organizm ludzki oraz wyjaśniania zjawiska zależności od tych środków,
- 2) kształcenia umiejętności przeciwstawiania się używaniu środków odurzających i psychotropowych oraz propagowania idei abstynencji,
- 3) udzielania indywidualnej pomocy w przezwyciężaniu trudności powodujących zagrożenie uzależnieniem,
- 4) organizowania środowiska wychowawczego, zajęć społecznie aktywizujących i psychokorekcyjnych dla uczniów zagrożonych uzależnieniem, we współdziałaniu

z rodzicami, opiekunami i instytucjami państwowymi oraz organizacjami społecznymi, zwłaszcza zajmującymi się zapobieganiem narkomanii.

§ 2. W razie powstania okoliczności świadczących o zagrożeniu ucznia uzależnieniem, szkoła jest obowiązana nawiązać ścisłą współpracę z rodzicami (opiekunami), poradnią wychowawczo-zawodową oraz z lekarzem szkolnym, a w razie potrzeby — z właściwą placówką służby zdrowia w celu podjęcia odpowiednich środków zaradczych.

§ 3. Poradnie wychowawczo-zawodowe są obowiązane prowadzić poradnictwo w sprawach zapobiegania narkomanii dla rodziców (opiekunów), nauczycieli oraz młodzieży, współpracując w tym zakresie z właściwymi placówkami służby zdrowia.

§ 4. 1. Dla młodzieży zagrożonej uzależnieniem, w zależności od stopnia zagrożenia i potrzeb ustalonych w wyniku badań diagnostycznych, tworzy się — w ramach systemu kształcenia specjalnego — następujące formy kształcenia i opieki profilaktyczno-wychowawczej:

- 1) klasy w szkołach podstawowych i ponadpodstawowych,
- 2) grupy wychowawcze w bursach i internatach szkół ponadpodstawowych,
- 3) świetlice (kluby) profilaktyczno-wychowawcze,
- 4) szkoły podstawowe i ponadpodstawowe,
- 5) młodzieżowe ośrodki socjoterapii.

2. W klasach i grupach wychowawczych oraz w placówkach, o których mowa w ust. 1 pkt 3—5, obejmuje się opieką profilaktyczno-wychowawczą młodzież w wieku do lat 18; w uzasadnionych przypadkach w młodzieżowych ośrodkach socjoterapii opieka ta może być przedłużona do ukończenia przez wychowanka 21 lat.

§ 5. Placówki, o których mowa w § 4 ust. 1 pkt 3—5, tworzą, przekształcają i likwidują na swoim terenie wojewodowie i prezydenci miast: stołecznego Warszawy, Łodzi i Krakowa na wniosek kuratora oświaty i wychowania uzgodniony z głównym lekarzem wojewódzkim oraz terenowymi organami administracji państwowej o właściwości szczególnej stopnia wojewódzkiego nadzorującymi podporządkowane im szkoły.

§ 6. Do klas, grup wychowawczych oraz placówek, o których mowa w § 4 ust. 1, jest przyjmowana młodzież na podstawie skierowania właściwego kuratora oświaty i wychowania, wydanego na podstawie orzeczenia kwalifikacyjnego właściwej poradni wychowawczo-zawodowej.

§ 7. Klasy i grupy wychowawcze oraz placówki profilaktyczno-wychowawcze, o których mowa w § 4 ust. 1, w celu eliminowania przyczyn zagrożenia uzależnieniem, zmiany postaw i kształtowania zachowania w kierunku społecznie pożądanym zapewniają młodzieży zagrożonej uzależnieniem pomoc i opiekę stosowną do indywidualnych potrzeb przez organizowanie nauki szkolnej, zajęć specjalistycznych, rozwijanie zainteresowań i zdolności, współpracę z rodzicami, a także pomoc w usamodzielnianiu się.

§ 8. W klasach i szkołach, o których mowa w § 4 ust. 1 pkt 1 i 4, umieszcza się uczniów wykazujących niepowodzenia w nauce, jeżeli rodzice są w stanie zapewnić im właściwą opiekę wychowawczą i podjąć systematyczną współpracę ze szkołą w realizacji celów profilaktyczno-wychowawczych.

§ 9. W grupach wychowawczych w bursach i internatach, o których mowa w § 4 ust. 1 pkt 2, umieszcza się młodzież uczęszczającą do szkół ponadpodstawowych położonych poza miejscem jej stałego zamieszkania.

§ 10. W świetlicach (klubach) profilaktyczno-wychowawczych umieszcza się młodzież wymagającą wzmoczonego nadzoru wychowawczego, właściwego zorganizowania czasu wolnego i systematycznych oddziaływań socjoterapeutycznych. Zajęcia w tych świetlicach (klubach) odbywają się co najmniej 4 razy w tygodniu, w tym również w dniach wolnych od nauki.

§ 11. W młodzieżowych ośrodkach socjoterapii umieszcza się młodzież o dużym stopniu zagrożenia uzależnieniem, nie dostosowaną społecznie, z zaburzeniami zachowania, która wymaga długotrwałej specjalistycznej opieki profilaktyczno-wychowawczej. Ośrodek zapewnia młodzieży całonocowy pobyt i opiekę.

§ 12. 1. W klasach i grupach wychowawczych oraz placówkach, o których mowa w § 4 ust. 1, w zależności od potrzeb organizuje się odpowiednio indywidualne lub grupowe zajęcia specjalistyczne — psychokorekcyjne, socjoterapeutyczne i korekcyjno-wyrównawcze, w wymiarze 2 do 6 godzin tygodniowo dla klasy (grupy).

2. Zajęcia, o których mowa w ust. 1, prowadzi psycholog lub pedagog posiadający odpowiednie przygotowanie specjalistyczne.

§ 13. Liczba uczniów (wychowanków) powinna wynosić:

- 1) w klasach i grupach specjalnych do 15,
- 2) w młodzieżowych ośrodkach socjoterapii do 12,
- 3) w grupowych zajęciach specjalistycznych od 3 do 10.

§ 14. W zakresie zatrudnienia, kwalifikacji oraz wynagrodzenia nauczycieli (wychowawców) klas, grup i placówek wymienionych w § 4 ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy obowiązujące w szkolnictwie specjalnym.

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Oświaty i Wychowania:

J. Michałowska-Gumowska

101

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 23 kwietnia 1986 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem.

1. Na podstawie § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1985 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem (Dz. U. z 1986 r. Nr 1, poz. 3) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst rozporządze-

nia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem (Dz. U. Nr 51, poz. 330, z 1975 r. Nr 35, poz. 195, z 1982 r. Nr 2, poz. 14, z 1983 r. Nr 15, poz. 71, z 1984 r. Nr 58, poz. 297 i z 1986 r. Nr 1, poz. 3), z uwzględnieniem